

La bruixa presumida

Això era i no era una bruixa que es deia Joana Aina, però tothom li deia Junaina. Tenia 25 anys, era una al·lota descuidada i sempre anava bruta. Mai no es rentava i quan qualcú se li atracava fugia corrent. Na Junaina tenia pocs amics perquè era poc simpàtica. Vivia en una cova que estava a la muntanya. Allà no hi havia res, ni aigua, ni llum, ni bany. Dormia damunt un llit de palla que estava ple de puces i paparres, i per això tot el dia es gratava per tot. El seu ofici era anar a vendre graneres. Na Junaina tenia una granera màgica i amb ella podia volar. Quan anava a vendre graneres, casa per casa, tothom li tancava la porta perquè quan la veien i l'ensumaven la gent quasi s'acubava de la pudor que feia.

Aquell dia, na Junaina estava trista i se'n va anar cap a la seva cova a plorar. Va plorar tant que en un moment donat les llàgrimes se li varen acabar. Després va estar pensant una bona estona i va decidir que havia de fer alguna cosa perquè la seva vida no li agradava gens.

A un racó de la cova a trobar un mirall ple de pols, va sortir de la cova i es va mirar. Quan es va veure va cridar:

- Vatua dell, que sóc de lletja!
- Necessito mà de metge!

Se'n va anar a ciutat on li havien dit que hi havia un edifici molt gran que es deia El corte anglés i que allà la farien tornar més guapa. Després se'n va anar a la perruqueria i li varen fer un bon pentinat. Quan es va mirar al mirall va dir:

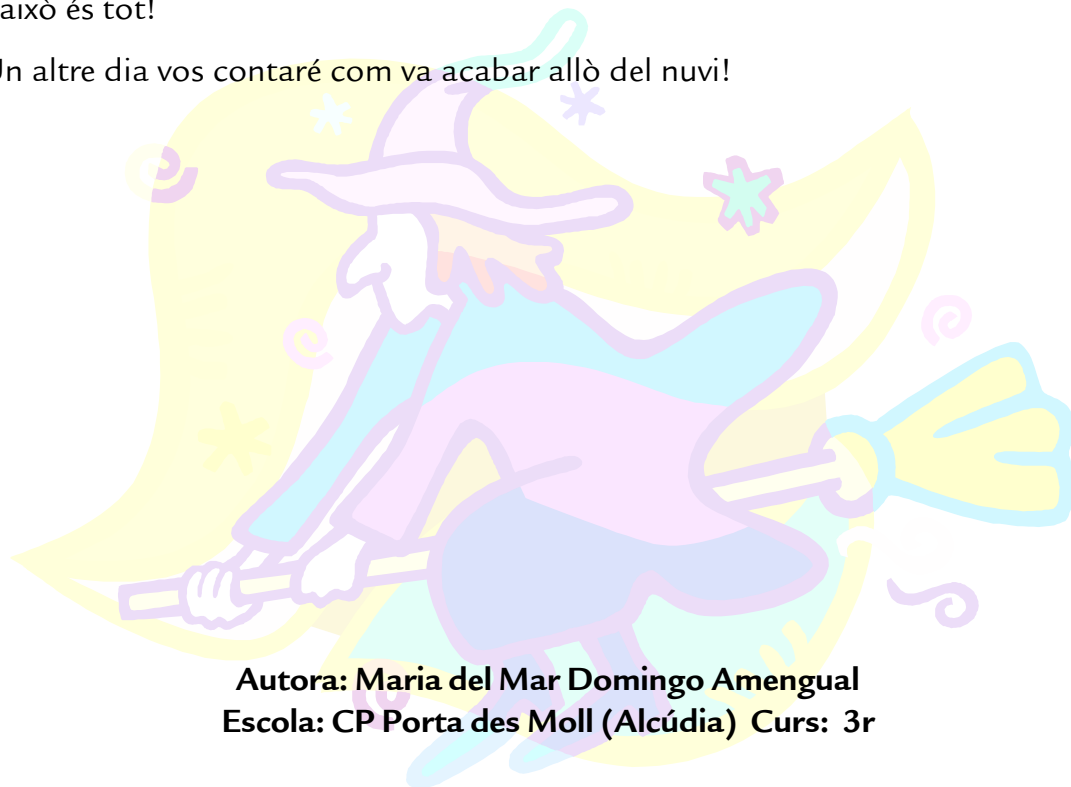
-Oooh!!! No sóc la mateixa d'abans!

Es va posar un vestit i unes bones botes i se'n va anar a vendre graneres.

A partir d'aquell dia, tothom li comprava graneres. Va guanyar tants de doblers que va posar una tenda i fins i tot li va sortir un nuvi. Na Juanaina era l'al·lota més feliç del món i la gent li deia na Junaina, *la bruixa presumida*.

I això és tot!

Un altre dia vos contaré com va acabar allò del nuvi!

Autora: Maria del Mar Domingo Amengual
Escola: CP Porta des Moll (Alcúdia) Curs: 3r

